

ἀναργος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. ἀναργους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀργός.

Ὁ βραδὺς εἰς τὰς κινήσεις του, νωθὸς ἐνθ' ἀν. : Τί ἀναργους ἀνθρώπους ποῦ 'νι. Ζαγόρ. || Παροιμ.

Ὁ ἀναργος καὶ ὁ γλήγορος ἀντάμα γιοματοῦνε

(ὁ σπεύδων κουράζεται ταχέως καὶ φθάνει εἰς τὸ τέρμα συγχρόνως μὲ τὸν βραδέως, ἀλλὰ κανονικῶς βαδίζοντα) Ἡπ. || Ἄσμ.

Ἄν ἔχης γρίβαν γλήγορον, προφτάνεις τὰ στεφάνια,

καὶ ἂν ἔχης γρίβαν ἀναργον, προφτάνεις μέσ' ἔς τὴν τάβλα

Ἡπ.

Κεῖ ἂν εἴν' ἡ μαῦρος γλήγορος, γλήγορα θενὰ φτάσουν,

καὶ ἂν εἴν' ἡ μαῦρος ἀναργος, ἀργὰ θενὰ φτάσουν

Καρ. Συνών. ἀγάληος, ἀργός, γαληνός, ὀκνός, ἀντίθ. γοργός, γρήγορος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

ἀναργυρία ἡ, Ἀθῆν. — Λεξ. Δεξ. Περιδ. Αἰν. Δημητρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναργυρία.

Ἡ ἔλλειψις χρημάτων ἐνθ' ἀν. : Ἔχω ἀναργυρία Ἀθῆν.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπαράδιά.

ἀνάργυρος ἐπίθ. (Ι) Ἡπ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Ρόδ.

— Λεξ. Δεξ. ἀνάργυρους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάργυρος.

Ὁ στερούμενος χρημάτων, ἀρχήματος ἐνθ' ἀν. : Γνωμ.

Κάλλιο φιλάργυρος παρὰ ἀνάργυρος Δημητσάν. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Λακων.) Κατὰ πληθ.

ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάργυροι ἢ Ἀναργύροι Πελοπν. (Λακων.) Ἀναργύρ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) οἱ ἄγιοι Ἀνάργυροι (ἰδ. ἄγι-Ἀνάργυροι).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάργυροι Ρόδ. Ἀνάργυρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀνάργυρος ἐπίθ. (ΙΙ) ἀμάρτ. ἀνάργυρους Μακεδ.

(Ρουμλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός.

Ἀργυροῦς : Ἄσμ.

Χρυσὰ 'ταν τὰ κλουνάγια του καὶ ἀνάργυρα τὰ φύλλα

Συνών. ἀργυρός, ἀσημένιος.

ἀνάρεστος ἐπίθ. Ἡπ. ἀνάρετος Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ

χωρ. 26 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἐπιθ. ἀρεστός.

Ὁ μὴ ἀρεσκόμενος, ὁ εἰς πάντα εὐρίσκων ἐλλείψεις ἐνθ' ἀν. : Βαρὺς καὶ ἀνάρεστος ἄνθρωπος Λεξ. Δημητρ. :

Ἡ Ρήνα ἔβαλε ν' ἀνάγη τὴ φωτιά, μὰ ἡ κυραμάννα μου ἦταν ἀνάρεγη καὶ ἤρθε μοναχὴ τῆς νὰ στρώση κάτω ἔς τὴ γωνιά τὰ προσανάμματα (ἐκ διηγ.) Ἀδάμ ἐνθ' ἀν.

ἀναρίθμητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

ἀναρίθμητος Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) ἀνερίθμητος Ἄνδρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) ἄναρίθμητος Κρήτ. ἀρίθμητος Ἄνδρ. Βιθυν. Θήρ. Κύπρ. Μῆλ. Νίσυρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.

Λακων.) Ρόδ. Χίος ἀρίθμετος Πόντ. (Κερασ.) ἀρίθμιστος Χίος ἀρίθμιστους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀρίθμητος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀμοργ. Ἀστυπ. Ἡπ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κέρκ.

Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἄ.) Κύθν. Κῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Ρόδ. Σύμ. ἀρίθμητους Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρίθμιστος Σκύρ. ἀρίθμιστους Σάμ. ἀρίθμητος Μεγίστ. ἀρίθμητος Μῆλ. ἀρίθμητος ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,291 ἄριθμητος Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναρίθμητος. Τὸ ἀναρίθμητος καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀρίθμητος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀριθμητός προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ

τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἀρίθμητος καὶ ἀρίθμητος καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διηγ. στ. 484 (ἐκδ. Wagner σ. 138) «νὰ 'χη καὶ βόλια ἀρίθμητα, δισάκκια κρεμασμένα» καὶ Χρον. Μορ. Η στ. 3600 «ἐκεῖνοι τῆς Ἀνατολῆς ἀρίθμητοι τοῦ ἡλθαν». Τὸ ἀρίθμητος κατὰ μετάθ. γραμμάτων.

1) Ἐκεῖνος ὃν δὲν δύναται τις ἔνεκα τοῦ πολλοῦ πλήθους νὰ ἀριθμήσῃ, ἄπειρος ἐνθ' ἀν. : Λαὸς ἀναρίθμητος. Πλήθος ἀναρίθμητο. Πολλὰ ἀναρίθμητα λόγ. σύνηθ. Ἀρίθμητος λαὸς Κέρκ. Ἀρίθμητο πλήθος αὐτόθ. Σὰν τὸν ἄμμον τὸν ἀρίθμητον Κάρπ. Ἡρθανε ἀρίθμητοι Κρήτ. Ἀπίδια - ἀμύδαλα ἀρίθμητα αὐτόθ. Ἀρίθμητοι μερμήγκοι Σύμ. Τὰ καλὰ του εἶναι ἀρίθμιστα Σκύρ. ἔχει πλούτη ἄναρίθμητα Κρήτ. Ἀρίθμητο μελισσολόγι - περδικοθέμι Ρόδ. Ἐπιασαν ἀρίθμητα ψάρια Μεγίστ. Ἀρίθμητ' παρῶν Λέσβ. Βιὸ ἀρίθμητον Αἰν. Ἀμμου ἀρίθμιστ' Σάμ. Ἀμμος ἀρίθμητος Ρόδ. || Ἄσμ.

Βάζει τὸν σὺρανὸ μαντὺ, τὴ θάλασσα μαγνάδι,

τὴν ἄμμο τὴν ἀρίθμητη βάζει μαργαριτάρι

Χίος

Βλέπει πλήθος ἀρίθμητο π' ἀριθμημὸ δὲν ἔχει

Ἄνδρ.

Ἀστρα πολλὰ τσ' ἀρίθμητα ποῦ φέτσετε τὴ νύχτα

νὰ πῆτε ἔς τὴν ἀγάπη μου πῶς ἔλειπα καὶ ἤρχα

Κύθν.

Ποτίζει δέντρα ἀρίθμητα καὶ ῥιφνημὸ δὲν ἔχουν

Ρόδ.

Θουρῶ λημόρια ἀρίθμιστα καὶ ἀριθμισμὸ δὲν ἔχουν

Χαλκιδ.

Ποτίζει δένδρα ἀρίθμητα, μηλῆς καὶ κυδωνίτσες

Ἀπύρανθ.

Θωρεῖ ἀσκέρ' ἀρίθμητο ποῦ μετρημὸ δὲν ἔχει

Μῆλ. Συνών. ἀλογάριστος Α 1 β, ἀλόγιστος 2,

ἀμέτρητος 1 β, ἄμετρος, ἄπειρος. 2) Μέγας, ὑπερ-

βολικὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τῆν. : Τὸ κακὸ εἶναι ἀνερίθμητο

Ἀπύρανθ. Νὰ τ' ἀξινάριστ' ἔχ' κόπο ἀναρίθμητο Τῆν. 3)

Ἀπροσδόκητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ἀνερίθμητό 'τοτε καὶ

τοῦτο, νὰ πεθάνῃ κ' εὐτός. Παθαίνει κἀνὲς δουλειὰς ποῦ 'ν'

ἀνερίθμητες. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3,

ἀνανάμενος 1, ἀναπάντεχος 1, ἀναπέλπιστος, ἀνέλ-

πιστος, ξαφνικὸς.

ἀνάριν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀρύνω. Πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 176 κέξ.

Τὸ μὴ ἡραιωμένον, τὸ πυκνόν, τὸ περιπεπλεγμένον καὶ δυσδιάλυτον, ἐπὶ νήματος : Ἀνάριν καὶ κατσάριν ράμμαν. || Φρ. Ἀνάριν καὶ κατσάριν (ἐπὶ δρόμου ἀνωμάλου

καὶ δυσβάτου ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω καὶ διὰ τὸ συνεκφερόμενον κατσάριν) Κερασ. Ἀνάρᾶ καὶ κατσάρᾶ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Οἰν.

ἀναρμάτωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.

κ. ἄ.) ἀρμάτωτος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Ρόδ. κ. ἄ. ἀρμάτουτους Μακεδ. κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναρμάτωτος. Τὸ ἀρμάτωτος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀρματώτος, ὅπερ ἄνευ συνθέσεως προσέλαβε σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας.

Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ ὥπλισμένος, ἄοπλος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἄ.) : Τὸν βρῆκαν ἀναρμάτωτον καὶ τὸν χτύπησαν

Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἡῶρνε καὶ τὸν Κωσταντῆν ἀπὸ λουτροῦ ἔς τὸν ὕπνον,

ἔς τὸν ὕπνον καὶ ἀναρμάτωτον καὶ κ' ἔτον τοῦ πολέμου

(κ' ἔτον = δὲν ἦτο) Τραπ.

